



SETMANARI REPUBLICÀ AUTONOMISTA

Els treballs se publicuen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Corró, 28 - 2.ºn

Sotscripció: Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.
ANUNCIS, INTERCAL'LATS I REMITITS
Preus convencionals

Coses de casa

El diumenge, 26 de maig, visitaren nostra vila els alumnes de l'escola municipal d'Arts i Oficis de Badalona, acompanyats del director de la mateixa escola don Pau Rodón i Amigó, il·lustrat i competent professor de teoria del teixit.

Prometérem ocupar-nos d'aital visita, més, circumstàncies agenes a la nostra voluntat ens han impossibilitat de fer-ho abans.

Avui senyalem l'acte i el comentarem baix el punt de vista que importa a Granollers.

L'acte de sortir amb els alumnes d'excursió, portat a terme pel senyor Rodón, té, per a nosaltres, un doble aspecte: educar i instruir als alumnes de l'escola de Badalona i portar a fóra vila, pels pobles veïns, la mostra del què tenen els badalonins i del què fan els professors en les diferents càtedres de la mentada escola.

Mirat baix qualsevol dels dos aspectes senyalats, és simpàtica per tots conceptes l'excursió del dia 26. S'educa als alumnes treient-los dels centres i societats recreatives, on no hi aprenen res que condueixi a fer-se grans i forts; on no adquireixen cap virtut noble ni cap pensament elevat. Poble que riu molt; poble que balla i es distreu en grau exegerat, com ho fa Granollers, és poble a l'aigua, havem dit en més d'una ocasió. Però si aquest mateix poble té la sort de comptar amb el

què té Badalona; si pot tenir una escola on s'hi recolleixen els aprenents d'obriers, els que demà faràn córrer el carro de la indústria vilatana, per a fer-se grans i forts amb les seves arts; si aquest poble i dintre d'aital escola s'hi troben professors com el senyor Rodón, que no solament treballa els dies feiners, sino que recerca totes les ocasions per a que els seus deixebles quedin seus també el dia de festa, i vagin tots plegats a cercar les innovacions que els poden convenir per a triomfar en les lluites que s'els preparen; els homes que es forgen dintre aquella població, pensaràn, durant les estones que els deixi lliure el quotidià treball, amb quelcom més seriò, de més importància que no el què a diari veiem i sentim: «que si l'orquestra serà a fóra, o si hi haurà piano; que si sortirà «La Vespa» o si «El Independiente» les deia molt clares, el passat diumenge»...

Això és el què interessa únicament a la gran majoria de granollerins. Aquestes petiteses que diuen tant poc a favor d'un poble i que retraten plenament les baixes passions que animen l'esperit vilatà, són la prova més evident del què és i del què pot arribar a ésser un poble.

Veniren els badalonins i visitaren les fàbriques on podien aprendre-hi alguna cosa. A la tarde, varen donar una conferència, a l'escola de «La Unió Lliberal», sobre teoria del teixit, fent veure, mitjantsant l'aparell de projeccions, una colla de coses que difícilment es comprenen amb explicacions solament,

I a aquests actes, creieu que hi va assistir el nostre poble, que treballa i li interessa? Creieu que va voler honrar als treballadors de Badalona i al propi temps aprendre *algo* amb aquella visita i aquella conferència?

No. A acompanyar-los, sols hi anaren els que, per obligació o per amistat personal no podien fer altra cosa; i a la conferència de la tarde solament hi havien els quatre que encare creuen que poden aprendre alguna cosa amb actes semblants. I que no digui ningú que no s'el va convidar; es passaren invitacions i es va dir personalment a tots aquells que podia interessar.

I així ens trobem a la vila. Mentre per als badalonins l'acte que renyem té molt d'hermós i gran, per als treballadors de Granollers i per als que voldríem una vila rica i gran, és un acte que ens fa enrogir les galtes.

I mentres no hi ha esperit ciutadà per a res gran i noble, hi ha voluntats que es presten a tot i homes que, no havent fet casi res en benefici de la vila, durant els anys que s'han repartit el seu governament, i no havent fundat una sola institució de caràcter cultural per a que l'obrer pugui ésser el que té dret a ésser, durant tants anys de *bona política i bona administració*, en canvi tenen pessetes suficients per a pagar paperots que deshonren a la vila, a ells, que els paguen, i als que els lleigixen.

P. VEQUÉ

RÀPIDA

EL BUID.—D'ensà que estàn obertes aquestes Corts i amb tot i haver-hi al banc blau el ministeri de notables, presidit per en Maura, estem governats, talment com l'any passat, baix l'inspiració dels mateixos elements que un dia varen soliviantar-se demanant regeneració en les costums públiques, i no volent, en el fons, més que la regeneració de les pròpies butxaques. Bona prova n'és l'espectacle del simulacre de aprovació de les reformes militars; i del buid que tots els oligarques — els mateixos de sempre, — fan a les denúncies concretes que els diputats esquerrans han fet i continuen fent al Parlament per a deshonra dels procediments que priven en la governació de l'Estat.

I pensar que el leader Cambó, volre generar nos, amb aitals procediments!...

LA FIRA

III

S'ha ben patentitzat, aquest any, que el celebrar la fira el dimarts de Pasqua sols pot reportar beneficis a la vila. Els que equivocadament preveien que el fer tal cosa podria destorbar l'èxit del mercat ordinari, poden convèncer's que, amb tot i haver-se fet només un senzill assaig, aquest ha produït excel·lents resultats que, poc o molt, n'ha participat tot-hom. Es a dir, aquest any s'ha fet fira, grossa o petita; i mercat que, si fa o no fa, ha sigut com tots els mercats.

A afirmar l'èxit d'enguany i a augmentar els beneficis obtinguts, s'han d'encaminar els esforços de tots els que, en una forma o altre, poden contribuir-hi. Per això nosaltres, creguts de que la missió d'un periòdic ha d'ésser, més que labor de crítica, col·laboració constant en tot allò que ha de beneficiar-ne la col·lectivitat, direm avui, per si es vol recollir i aprofitar-se el nostre parer, tot el què creiem podria contribuir a que la Fira de Granollers, modernitzada, tornés a ésser una de les fires més importants de les que es celebren a Catalunya.

En primer lloc, creiem que l'èxit de la fira depèn, en bona part, de la propaganda que s'enfassi. *El que no anuncia, no ren,* diu l'aforisme mercantil, i hi creiem força en aquest aforisme. Are, naturalment que la propaganda ha de tenir fonament, ha de respondre a una realitat efectiva; per això, partint del principi que la fira, més que un mercat grós, exclusivament per a efectuar trasaccions comercials, ha de tenir el caràcter de festa, ens sembla que la propaganda podria fer-se anunciant conjuntament els festeigs que a càrrec de l'ajuntament, de les societats o d'empreses particulars, s'organitzessin per als dies de Pasqua i el dimarts següent, diada de la Fira. I, al fer ho, l'ajuntament podria demanar a les empreses i societats que reservessin per al dimarts la celebració dels festeigs que oferissin més atractius. Feta així la propaganda, creiem que augmentaria d'any en any el grós contingent de colles — principalment de choristes — que anyalment ens visiten els dies de Pasqua, colles que no tant sols porten un déu d'alegria i animació a la vila, sino que deixen importants beneficis a les fondes, dels quals en participen també una infinitat de petits industrials i comerciants.

Al parlar dels festeigs, base de la propagan-

da a fer, esmentem els que podria organitzar l'ajuntament. Volem dir amb això que no seria cosa molt difícil la celebració de concerts públics, l'audició de sardanes, el subvencionar festes d'esport i altra mena de diversions, mirant d'aconseguir dels amos i treballadors, per a assegurar més l'èxit, que, sino tot el dia, almenys a la tarde del dimarts es pareixin els treballs, cosa que ens sembla no seria molt difícil d'aconseguir aquí on, gràcies a Déu, a tots ens agrada prou fer un dia de festa.

Apart de les diversions, si es posava d'acord l'ajuntament amb les corporacions que, com la Cambra Agrícola, l'Institut de Sant Isidre i altres, laboren amb més o menys profit per al desenrotllament de l'agricultura i la remaderia, es podrien organitzar concursos de bestiar, amb premis als millors exemplars que es presentessin, assemblees o congressos d'agricultura, i conferències públiques per a divulgació d'aquells coneixements tècnics, assequibles avui tant sols als que freqüenten els centres d'ensenyament. Amb temps, creiem que també podria aconseguir-se que la diada de la fira coincidís amb una de les visites que sovint rebem de les comissions militars encarregades d'adquirir bestiar per a l'exèrcit, per compte de l'Estat.

I abans que fer tot això, obrir una subscripció, entre els industrials als quals pot interessar més l'èxit de la fira, per a que no tot el gasto anés a càrrec de l'ajuntament, el qual ja en els pressupostos podria fixar una suma destinada a aital objecte, i cridar als botiguers i marxants per a que, com en els dies de mercat, instal·lessin les parades davant de llurs establiments o a la Plaça Gran, per a evitar que, com aquest any, mentres a la carretera, amunt i avall es veien forces colles de forasters, la plaça, centre de la vila en mercats ordinaris, es veia neta i pelada com un dia de feina qual-sevol.

Ademés, es podrien fer francs per a aquell dia els arbitris de plaça a tothom, i recabar de les companyies de ferrocarrils les rebaixes o condicions especials que concedeixen gairebé sempre que s'els demana.

Això és, en síntesi, el què, al nostre entendre, es pot intentar fer per a arrelar de nou la fira. I, si després de provar-ho tres, quatre, cinc anys, es veu que els beneficis no compensen els sacrificis fets per al seu restabliment, a tota hora hi serem a temps a enterrar-la. Recordem-nos, sobre tot, que les fires i els mercats són com els arbres; que es malmeten transplantant los. Sino, que ho diguin les poblacions que han sofert tal equivocació.

A. G.

PÈR TERRES ANDALUSES

II

LA DOCTRINA DE LA VIDA

El primers raigs de sol queien obliguament sobre les gotes de calitxa, produint reflexes diamantins, quan sortia del poble a saturar-me dels ingenus optimismes que ens omplen el cor al rabejar nostres sentits en un bell paisatge de primavera.

A l'etzar he agafat per un corriolet que vereja un rec, amb el pas indolent del que es vol distreure engolint tots els detalls infinits de la Natura. Portava un llibre a la butxaca i ambulava satisfet, sense cap preocupació, dialogant amb l'esperit com si fós foraster a mi en una mena de desdoblament de la personalitat.

De què parlavem?... Què sé jo!... De les fustes que es presentaven als meus ulls; de les aventatges que per al poble representaria l'aprofitament de l'aigua que s'escorria dins del rec per a construir grans safreigs públics; i davant d'un castanyer on hi cantava un rossinyol m'he detingut a escoltar la cantada, prenent interpretat els seus reflets i una veu, des de dintre meu m'ha dit: no siguis criatura... I he continuat el passeig.

Ja he deixat darrera meu els horts, rublerts de verdures i arbres fruiters, i em trobo en plè camp. Conreus de blat m'envolten i allà, un xic lluny, oviro un bosc d'oliveres i em proposo arribar-hi.

Mentres tant, el Pare de la Vida continua la seva marxa quotidiana i sembla perseguir a dugues pinsellades blanques que fugen cap a Ponent.

He arribat a les oliveres i em sento triomfant com d'haver aconseguit la victòria d'un meu propòsit. Sota la sombra d'una d'elles m'assec i extenc l'esguard pels voltants.

Enfront meu, a una bona distància — que mentalment calculo en tres quilòmetres — s'extén el poble; d'ell tan sols n'oviro les seves torres i teulades més altes; està en una depressió lleugera del terreny i les vernedes que l'envolten tapen un bon xic la seva visió. Limiten l'horitzó, muntanyes blaves. A l'esquerra, entre el poble i les oliveres, hi ha l'estació, esquistada, com una caseta de pesebre i d'ella surten dugues ratlles negres que es perden en la serrallada veïna.

El paisatge és verd; d'un verd fosc com la baieta d'una taula de joc.

Infinits sorolls s'harmonitzen en l'espai, fent el concert etern, plè de calma i d'alegres melangies de la vida.

Respiro profundament, per a saturar els pulmons d'aire pur i talment com si volgués acaparar tota l'alegria del paisatge, i guardar-la dins la meua ànima. Jo sempre m'he cregut que l'ànima la tenim al pit.

Me trec el llibre de la butxaca i lleigeixo en la coberta: «Pío Baroja — Camino de Perfección». I la seva vista em produeix una gran inquietut. Tinc d'esforçar el pensament per a recordar el capítol on vauig acabar de llegir l'última vegada i al fer memòria, m'augmenta l'inquietut. Aquelles pàgines, plenes de pensaments foscos, d'idees vagues tant ben criticades; aquelles escenes de fanatisme ignorant, d'idiotisme de tota una raça, m'omplen l'ànima de negros i veig entelat el paisatge. Com pinta l'incultura espanyola!.. Amb quins colors més tètrics dibuixa l'Espanya negra de temors i dubtes, de dogmes i prejudicis!...

Aquest paisatge clar, de primavera; aquest cel blau que ens separa d'altres móns; aquestes bandades d'auells que alegrement el creuen en totes direccions; aquests camps de blat, xamosos i plens d'ufana; aquesta terra tant fèconda que ens aguanta; totes aquestes belles enriolades, tot aquest esclat de vida, no ens produeixen un benestar moral, una claretat d'esperit encaminades necessàriament al Bé?

Per què hem d'entristir la nostra consciència amb paisatges esfereïdors, plens de negros i de menaces?...

Per què hem de posar un cercle de ferro als nostres pensaments, violentant la seva naturalesa lliure?...

Deixem que aquests auells, portadors d'idees, entrin en nostre niu per a donar l'aliment únic a nostra ànima, lliure i senzilla.

XIXU

Cabra (Còrdoba)

SECCIÓ ESCOLAR

Visita instructiva

A las once menos cuarto del día 29 de mayo, salimos de la escuela para ir a visitar la fábrica de peines de don J. Oliveras, situada en la carretera de Santa Perpétua.

Al llegar ante las paredes de la fábrica, mientras nuestro maestro señor Vegué fué a avisar al señor Oliveras, nos hizo dibujar la fachada de la fábrica. A la izquierda, hay una hilera de habitaciones donde viven los hijos del señor Oliveras con su familia. En la última puerta hay el depósito de astas de toro. Las astas las tocamos y las miramos. El señor Oliveras, dueño de ellas y que sabe por lo tanto de donde proceden, nos explicó lo que sigue:

Allá, en Montevideo, hay toros de diferentes clases, la carne de los cuales es destinada para comer enseguida, la de unos. Los otros, salados, se pueden guardar desde el invierno a la primavera; y los demás no se comen en Montevideo, sino que los envían por medio de unas cámaras frigoríficas a Europa y tardan varios días en llegar a este continente.

Después de haber explicado esto, indicándonos que allí había astas de toro de tres clases, el dueño nos llevó a una cuadra donde trabajan tres hombres que les llaman *estiraires*. Llamen *estiraires* a dichos hombres, porque trabajan en una fragua pequeña, en cuya parte superior tienen unos trozos redondos de asta y estos trozos los cortan, los ponen al fuego y más tarde los prensan, con cuya operación los trozos se estiran.

Al otro lado de ellos, cuando sólo son estirados, quedan sucios, y al trasluz no se vé nada, y cuando los han puesto dos o tres días en el agua y limpiados, casi se vé al otro lado y adquieren color de caramelo.

Más allá, hay una gran cuadra en la que trabajan hombres y mujeres. Vimos allí a un niño, llamado Rafols, uno de nuestros antiguos compañeros de colegio. Estaba trabajando al lado de su padre, que con una lima arreglaba una rueda en la que hay unas puntas que sirven para aserrar las astas. Al sacarlas de la sección donde las arreglan y las prensan, el padre de Jacinto Oliveras las señala con un punzón y luego las sierran. Más tarde les dan la forma y después les hacen los dientes. Entonces las pasan por la piedra esmeril; luego, por unas ruedas de paño, con un polvo de piedra pomezo tosca, y por último las pasan por una rueda de gamuza con tierra de trípoli, para darles lustre.

Cuando lo hubimos visto todo, nos fuimos al despacho. Allí habían cajitas que contenían una docena, media docena o más de una docena. El señor Oliveras, cuando nos íbamos a marchar hacia la escuela, nos regaló un peine a cada uno para que nos acordásemos de la visita.

Salimos bastante satisfechos y muy agradecidos de las atenciones del señor Oliveras por lo que nos explicó y por lo que aprendimos.

JUAN MANAU

Alumno de la Escuela, graduada

Mollet, junio de 1918.

S'ha posat a la venda, el follet de l'Àngel Samblancat:

PROMETEO ENCARCELADO

Preu 25 cèntims

De venda a totes les llibreries i a la casa editorial Monclús : Tortosa

NOVES

L'excés d'original ens ha obligat a retirar d'aquest número varies Noves i la ressenya del míting obrer celebrat el divendres a «La Unió Lliberal».

....

CARTA D'EN MARCELÍ DOMINGO. — En contestació al telegrama enviat dies passats al valent diputat republicà, aquest ha contestat amb la següent lletra:

«Madrid, 15 junio 1918

Sr. don Pedro Vegué, presidente del Centro Republicano Autonomista.

Granollers

Estimado correligionario: Le expreso mi profundo agradecimiento por la felicitación de ese Centro de su digna presidencia.

Le ruego que salude a sus compañeros.

Reciba V. otro de su afmo. correligionario y s. s. q. s. m. b.

MARCELINO DOMINGO»

....

LA REVETLLA. — Per a anit hi havia anunciats extraordinaris balls en celebració de la revetlla de Sant Joan, al Casino, Unió Lliberal i Alhambra.

En la primera d'aquestes societats, además s'havia d'inaugurar la pista de patinar, recentment construïda en el jardí, quals proves han atret nombrós contingent de curiosos aquest passats dies.

....

ELS PALETES. — Segueixen en vaga els paletes i manobres, per no haver accedit els amos al què demanen. Els primers s'han constituït en empresa constructora d'obres, segons han anunciat al públic.

....

SUICIDI — Dilluns es va suïcidar el soldat Francesc Roca, engegant-se un tret de fusell que el va deixar mort a l'acte. El motiu no pot ésser més trist. Esverat, el xicot, perquè es creia que no podria tornar a temps migrada quantitat que retenia d'altre seu company, va prendre tant greu resolució en l'hora precisa que el seu pare, portador d'aquells diners, arribava de Girona.

Ha sigut molt sentida pel seus companys la mort del desgraciat soldat.

....

D'ESPECTACLES

UNIÓ LLIBERAL. — El dimecres avantpassat, en aquest teatre va donar-se una representació de «La filla del mar» i de «Amor que vence al amor» per la companyia que dirigeix el primer actor en Jaume Borràs.

Ens relleva el fer cap comentari d'altres l'interpretació d'ambdues obres, la consideració que fem de que la feina d'en Borràs (J.), no ens acaba de satisfer, sobre tot en les obres castellanes.

En la darrera representació ens vàrem adonar que s'havia fet cas del nostre prec de dies passats, o sigui que han desaparegut aquelles piles de cadires que feien tant lleig posades davant de l'escenari. Molt bé.

— Per a dimecres vinent estava anunciada, també en aquest teatre, la nova comèdia de gran èxit «Els últims Rovellats», per la companyia del notable primer actor l'Alexandre Nolla, que tant bon record va deixar darrerament amb la representació de «La mala vida», però la passa ens ha privat de passar la vetlla agradable que esperàvem. La funció es va ha-

ver de suspendre per malaltia de tres o quatre actors de la companyia.

....

ORFEÓ GRANOLLERÍ. — Aquesta important secció de La Unió Lliberal està preparant una gran festa, per la diada de Sant Pere, que pel què hem pogut esbrinar, promet vestir excepcional importància, molt més havent-hi el natural desig d'apreciar la feina en tant curt temps portada a cap pel nou mestre de dit Orfeó, l'Aureli Font, quals coneixements musicals hem pogut ja apreciar nosaltres en els diferents assaigs a que havem assistit.

Per a la festa que es prepara s'ha convidat distingides personalitats; l'*Esbart Artístic* està assajant la nova comèdia de l'Esteve Garrell, «Mentides que no fan cap mal», escrita expressament per a la mateixa, i l'orquestra «La Moderna» es prepara també per a donar-nos a conèixer una *Suite* de Grieg, que serà interpretada amb tots els honors i dirigida pel senyor Font.

....

OFICIALS

Alcaldía de Granollers

Desde esta fecha se procede al cobro a domicilio de las cuotas correspondientes a los trimestres 1.º y 2.º del reparto substitutivo del impuesto de consumos para este año.

Lo que se hace público para conocimiento del vecindario.

Granollers, 23 de junio de 1918

El alcalde accidental

PAULINO TORRAS

....

DE LA COMARCA

DESDE MOLLET

Con motivo de haber sido aumentados los jornales de los obreros de la Tenería Moderna Franco Española, conforme previamente se indicó, organizaron éstos una fiesta, para testimoniar la gratitud hacia su gerente don Octavio Lecante, por las continuas mejoras de que son objeto. Altamente simpático fué este homenaje, en el cual tomaron parte, además de todos los obreros, el señor Juan Morató y el cura párroco don Jaime Fábregat.

Después de breves frases de varios oradores y del cura párroco; ensalzando todos los desvelos que continuamente tiene el señor Lecante en mejorar, en todo lo posible, a sus subordinados, de la angustiosa situación que atravesamos, una comisión de aquéllos, presidida por Jaime Molí, le entregó un precioso álbum conteniendo las firmas de todos los obreros de la tenería.

Conmovidó en extremo, agradeció, el homenajeado, esta prueba de lealtad, asegurando que nunca se apartaría de la musa del bien y de la justicia que le inspira.

— Los hermanos Juan y José Casalbó Ribis, de 37 y 27 años de edad, casados, naturales de la provincia de Castellón de la Plana, sostuvieron una riña con su cuñado José García Ribis, de 28 años, al cual le causaron varias heridas con un cuchillo de largas dimensiones, que le causaron la muerte al poco rato.

Detenidos por los mozos de la escuadra, fueron puestos a disposición del juzgado municipal y conducidos luego a la del de instrucción de Granollers.

— Sigue mejorando Juan Serarols, de las heridas sufridas en el desgraciado accidente de que dimos oportuna cuenta.

Imp. d'E. Garrell: Granollers : Teléfono 117

BANCA I BORSA

CLAVÉ, 34
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació
i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs :
Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

Ferràn Palau S. C.

Corresponsals del Banc de Brcelona (Sucursal 1) i del Banc Hispà Americà

SASTRERIA
de
J. Sitjes Freixas

Gran assortit en trajos de llana i fil
Preus baratissims

Plaça Major, 27

Carruatjes de lloguer
d'en
Fortunat Casademunt

SERVEI INMILLORABLE
PREUS ECONÒMICS

Prim, 55 : Granollers

PRODUCTES QUÍMICS
CRAYSS
SUPER ALIMENT
Reconstituient únic per al desenrotllament
dels porcs, vaques i caballs
Preu : 150 pessetes els 50 quilos

PINSO LIXUS
Unic en el món i el més econòmic
100 quilos, 44 ptes.

LLEÓ EYMARD I DAGÀ : BARCELONA
Santa Coloma de Gramanet

Ha tastat vostè l' **ANIS BAGES?**

PROBI'L, QUE ÉS EL MILLOR

FILL DE R. CURA FABRICANT

Fàbrica a Sant Fructus de Bages :: Despatx i magatzems a Manresa
Sucursals a Vich i a Sabadell

Representant a Granollers: JOAN FITÓ, Plassa d'en Perpinyà, 12

Cafés tostados **NAGUABO**
SUPERIORES



Son los mejores
No tienen rival

CALLE REGOMIR, 25
BARCELONA

Sucursal
1, Calle de Prim, 1
GRANOLLERS

Casa fundada en 1903

Manuel Esquius Anguera

Metge Cirurgià

Consultori:

Carrer d'En Prim, 3 :: Granollers

Telèfon 131



Disponible



SASTRERIA I NOVITATS

DOMINGO JUBANY

BARCELONA

Carrer de Sta. Agna, 22, 1.º

Café i Restaurant

de la
Estació de M. Z. A.
a càrrec de
Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2'50 pessetes
Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals
Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL
en tot temps de l'any

FERRER

SASTRE

Ex-tallador de la Sastreria New-York

PELAI, 34, 1.º, 2.º : BARCELONA

L'especialitat d'aquesta casa
consisteix en el bon gust en
els genres, en el tall perfec-
cionat i en la confecció
acurada